

## **FINAL OBERT**

Opta al 50è Premi de Poesia, Premis Castellitx 2026

## **FINAL OBERT**

A cada tram, a cada simple passa,

hi troba un episodi perillós,

una promesa de dolors atroç,

un monstre repetit que l'amença,

davant el qual, es diu, s'espanta massa,

perquè és un monstre vell del grup nombrós

(hi ha cops que fins i tot en troba dos)

d'aquests que la insultant fortuna enllaça.

Pensant com es podria escapolar

de la imminent, voraç, terrible estreta

que intenta destruir-li l'avenir,

es tira, d'un plegat, cap a la dreta

i amb una correguda rapideta,

avui es salva, com va fer-ho ahir.

## AGONIA

Se li acut, en mans de la infortuna  
des del recòndit cul d'un hospital  
on tots els òrgans i ossos li fan mal,  
improvisat filòsof, que una engruna

de calma, de plaer, de cadascuna  
de les cosetes bones, ja s'ho val  
per aferrar-se al viure i que, total,  
pot esperar, la mort inoportuna!

Li sembla que confessa amb un xiu-xiu  
un tros de pell a sota d'una bena  
no sap si de la panxa o de l'esquena,  
que cal lluitar per mantenir-se viu,  
que el que vindrà després és tan ombriu  
i fred, que, francament, no val la pena.

## DESDOBLAMENT

Constant, des de la data més antiga,  
l'enemic d'ell mateix, que és ell mateix,  
amb una crueltat que no decreix  
i no fa pauses mai ni mai fa figa,

el té agafat amb un fil vell que el lliga  
als propis anys de vida com a eix,  
sense repòs, fent voltes com un peix  
i amb la tenacitat d'una formiga.

La víctima (que és ell) té la infortuna  
de veure's des de sempre molt malalta  
i, no sabent del mal que l'esclavitza,

no troba fàrmac o poció oportuna  
ni coneix metge per donar-li l'alta  
(el metge també és ell: li fa la guitza).

## DISGUST AL HAMMAM

Estira't sobre el marbre nu i oblida,  
dins d'aquest àmbit, sol i calentet,  
el dal·labaix, l'assolament, el fred  
que s'ha instal·lat al centre de la vida;

oblida-ho tot, que tot era mentida,  
i adorm-te, perquè res no es manté dret:  
pel camp de runes, el fracàs complet  
és l'únic element que encara crida.

La bona fe, la lleialtat, l'amor...  
res ja no és el que semblava que era.  
No creguis els teus ulls si, del vapor,  
vestida d'aparença certa i vera,  
sembla sorgir-ne una ombra falaguera,  
fantasma generat pel teu enyor.

## RECEPTA PRÒPIA

Agafa el contingut de la nevera,

això farà de tall, allò d'adorn,

ho posa en una plata, ho fica al forn

i molt tranquil·lament, mentre s'espera,

fa coses de profit sense delera,

com per exemple anar a dar el volt pel born,

entrar uns quants minutets al 4UPorn

o fullejar el Corriere della Sera.

El punt de sal, no consta qui l'hi esmena,

ni quina mà secreta el tot remena;

no es sap per quin procediment obscur,

per quin miracle o quin estrany conjur,

mentre ell no hi és o hi és girat d'esquena,

li surt un xeflis de misteri pur.

## PRIMAVERA

El març va quedar enrere, en l'aire sura  
com un enyorament del temps passat  
en pau amb tot i estricta soledat  
dins una fortalesa no gens dura.

Ha estat amena la hivernal clausura,  
se sent l'ànima grisa i el cor mat:  
a mantenir-se en aquest dolç estat  
l'hi ajudava la temperatura.

Comença fer calor i, a fora,  
per places i carrers, parcs i jardins,  
se senten veus de gent i crits de nins

fins a la nit ben tard i des de d'hora,  
que no el molesten gens: només l'acora  
el gran xivarri que es sent créixer a dins.

## MIGDIADA

El cos reposa, el cap és buit de pensa:

dins d'una cambra i estirat al llit

amb ulls tancats, el món és infinit

i al seu voltant només s'escampa, immensa,

una foscor sense fronteres, densa,

una completa formidable nit

que s'equipara amb la de dins del pit,

franca de forces i de defallença.

I es diu: "Quina ventura, quina sort,

si aquesta única negror impol·luta

sense desig ni guany, plaer o disputa,

sense desavinença i sense acord,

si aquesta estesa de buidor absoluta

i de no-res en calma fos la mort!"

## MALFIANÇA

A l'hora que la serra es torna lila,  
encimbellat en un altiu castell  
bastit amb pedres que es va treure d'ell,  
espia les campanyes i la vila,

les guaita, les controla, les vigila,  
sense que es noti, des d'un espiell  
o mig obertament, mig de gairell  
i tot li sembla que fa mala fila.

Per por que algú li declarés la guerra  
ara que cau el vespre, malfiat,  
repassa l'horitzó de dreta a esquerra,

els boscos, la muntanya, la ciutat,  
des de l'altiu castell encimbellat,  
mentre la fosca va esborrant la serra.

## CARPE DIEM DE CARNAVAL

En lloc de témer un món que t'obnubila,

en lloc de fer-te petit i estret,

en comptes d'ignorar-la o posar vet

a cada nova joia que desfila

dintre la bigarrada cercavila

de què t'apartes, ruc, tira pel dret,

aparca els aires de senyor Pepet

i viu gallardament, perquè, vigila!,

d'aquí a uns moments haurà passat la rua

i a l'hora de ballar segueix, vatua!,

la de ballar-la, burro, que el demà

pot ser més llarg que un dia sense pa!

T'és igual, oi que sí?, doncs continua

passant els dies de la vida en va!

## DESVETLLAMENT

Amb el que escriu, no encerta la diana,  
no acaba d'ajustar el que vol ser dit,  
hi apunta amb gran esforç de l'esperit,  
però és un esperit que passa gana.

Decebut pels fracassos, es demana,  
i s'ho demana amb un sincer neguit,  
per què el que en versos ha sonat de nit,  
en fer-se clar, es torna prosa vana.

Tant com dringaven, en el somni, els mots!

Ara són peces d'una gipsoteca  
empolsegada, revellida, seca,

sense braó per generar rebrots:

ben lluny de crear vida nova, tots

li semblen pura i simple xerrameca.